

SPOMINI

na obisk Sv. Miklavža in malega parklja

Vsako leto se predvsem mlajši otroci veselijo dneva, ko jih obišče Sveti Miklavž. Legenda pravi, da je bil škof v Miri, kjer je delil svoje bogastvo in imel odprto srce za otroke in družine. Na predvečer svojega godu hodi od hiše do hiše in prinaša pridnim otrokom darove, poredne pa včasih tudi malo pokara.

Se dobro se spominjam zelo hude zime v šestdesetih letih prejšnjega stoletja. Bilo je toliko snega že na predvečer Svetega Miklavža, da nas Miklavž in parklji iz vasi, ki so po navadi hodili po hišah, niso mogli obiskati. Ker pa bi mi otroci naj ne ostali brez, čeprav tudi skromnih darov, sta moja mama in stric prevzela to nalogo. Na podstrešju je mama našla staro zaščitno plinsko masko, kozji kožuh in strgane usnjene hlače.

Vse to jo je spremenilo v ustrašljivega peklenškega spremljevalca strica, ki je predstavljal Sv. Miklavža. K sreči so v hiši imeli primerno palico in mitri

podobno škofovsko kapo. Tako nas je obiskal zelo lep postaven Miklavž in bolj krmežljiv parkelj. Ko sta vstopila v kuhinjo in je parkelj zarožljaval z verigo in zatulil z bolj rezkim glasom, mi je moj mlajši brat zašepetal v uho: „Šta mo pa toku štimu ku pa mama“.

Nisem si upal odgovoriti, ker me je Sveti Miklavž že vprašal: „A si biv pridn?“ Odgovoril sem da in skupno z bratom sva zmolila „Sveti angel, varuh moj...“, in se nato veselila skromnih daril, ki so si jih starši v tem času lahko privoščili. V vrečki so se skrivali dve mandarini, ameriški lešniki in kot posebna poslastica, čokoladni parkelj. Leta kasneje sem našel prav tisto plinsko masko in posvetilo se mi je: Mogoče se je pa res mama skrivala za grozno masko in spremljala strica, njiju pa tedaj na Miklavžev večer zagotovo nisem prepoznal.